

PROLOOG

Continent Ulldart,
koninkrijk Borasgotan,
nieuwe hoofdstad Donbajarsk, voorjaar
van het jaar 2 Ulldraels (461 n.S.)

'Daar is ze, de feeks uit Tarpol die onze troon komt stelen.' Hariol, een man van tegen de vijftig, tuurde door een smalle spleet in de bijna gesloten vensterluiken. Beneden hem glinsterde de Repol, die in Donbajarsk niet breder dan vier speerlengten was en pas tijdens zijn loop door het land aan kracht en breedte won, om ten slotte tot een machtige stroom aan te zwellen.

De warme wind bracht de geur van vers gebak en uitbottende lentebloesems mee, maar de mensen in de kamer hadden daar geen aandacht voor. Hun gedachten draaiden slechts om de dood.

Hariol keek hoe de vier grote, luxueuze rivieraken stroomopwaarts naar de aanlegsteiger bij de Grote Markt koersten. De bruggen stonden vol met mensen die naar Kabcara Norina zwaaiden. Hariol stak zijn rechterarm op en gaf de vijf mannen en de ene vrouw in de kamer het eerste teken.

Ze droegen allemaal een lichte leren wapenrusting met het wapen van Borasgotan op de schouder. Hun hoofd ging schuil onder een gesloten, eenvoudige helm van mat ijzer, die niet alleen ter bescherming diende, maar ook om hun gezicht te verbergen. Ze gaven elkaar een hand en wensten de buitenlandse Kabcara nog eens hel en verdoemenis toe.

'Wij zijn de ogen van het volk,' verklaarde Pujlka, de enige vrouw onder de strijders. 'Wij waken over ons land.'

'Moet je ze zien, die verraders,' mompelde Hariol giftig van ach-

ter zijn vizier. Zijn woede richtte zich nu op de jubelende menigte. 'Je zou ze allemaal over de kling moeten jagen. Hoe snel ze onze eigen vorstin Elenja zijn vergeten!' Hij verloor de boten niet uit het oog. 'Hou jullie gereed. Nog ongeveer elf speerlengten, dan varren ze ons voorbij. De Kabcara zit op de tweede boot. Het is niet eens zo'n grote sprong om er te komen.' Hij trok zijn zwaard. 'Voor de vrijheid van het land!' riep hij, en zijn medestrijders namen de leus over.

Langzaam naderden de rivieraken.

De koningin uit Tarpol draaide zich om naar het juichende publiek op de oevers en de mensen die uit de ramen hingen. Ten slotte groette ze de toeschouwers op de bruggen.

Hariol moest toegeven dat ze er goed uitzag in haar eenvoudige donkerbruine mantel. Ze leek heel vriendelijk, en haar enige sieraden waren de gouden linten waarmee ze haar lange zwarte haar had opgestoken.

De buitenlandse heerseres deed zich bescheiden voor, maar Hariol wist wel beter. Op de Borasgotanische troon hoorde een vorstin uit hun eigen land te zitten, daar konden alle leugens die er de afgelopen weken over Elenja waren verspreid niets aan veranderen.

Hariol vermoedde dat het zuiden van Ulldart achter deze onverwachte ontwikkelingen stak. Norina was een vertrouweling van die dikke koning van Ilfaris, die met zijn vette vingers aan veel te veel touwtjes trok en zich bemoeide met dingen die hem helemaal niets aangingen. Zoals de situatie in Borasgotan. Hariol zou zijn vaderland niet in een heimelijke kolonie van Ilfaris laten veranderen.

De boten waren nog zeven speerlengten bij hen vandaan.

'Het is bijna zover. Kom hier,' beval hij gespannen, en hij zette zijn rechtervoet al op de vensterbank, waartegen hij zich moest afzetten voor de sprong. Nog één keer gleed zijn blik over de jubelende massa. 'Ellendige verraders!' mompelde hij nog eens. 'Ze laten zich allemaal inpakken door een paar loze beloften en een knap smoeltje.' Hariol tuurde naar de voorste boot en keek toen naar het huis tegenover hem, waarvan de luiken ook op een kier gesloten waren.

‘Eindelijk iemand die ook niets in haar ziet,’ mompelde hij, een beetje verzoend met het volk. Toen meende hij in de donkere kamer aan de overkant iets te zien glinsteren, en het volgende ogenblik kreeg hij een slag tegen zijn voorhoofd. Alles werd zwart.

Pujlka hoorde de metaalachtige klap waarmee de pijl zich door de helm en de schedel boorde en uit Hariols achterhoofd weer naar buiten trad. Het schot had zoveel kracht dat de pijl ook het vizier en het hoofd van de man achter Hariol doorboorde en zelfs het voorhoofd van een derde man nog raakte. Het tweede en derde slachtoffer werden door de met bloed besmeurde schacht van de pijl aan elkaar geregen en stortten samen tegen de vloer.

‘Wat...’ Pujlka dook net op tijd weg voor het volgende schot. Nu sneed de pijl dwars door het houten luik, trof de vierde samenzweerder in zijn hals en sloeg een diepe wond. Enigszins afgeremd zette het projectiel zijn weg voort en raakte nog een strijder, door zijn harnas in het hart. Het bloed spoot uit zijn keel en spetterde over Pujlka’s rug toen ze haastig wegkroop naar de deur.

‘Snel!’ riep de laatste samenzweerder. ‘We zijn verraden.’

De man draaide zich naar haar toe, deed twee stappen en wilde zich ook vooroverwerpen toen de derde pijl recht door het gat van de vorige zoefde, die hem had gemist.

Hij greep naar zijn hals en probeerde de fontein van bloed tegen te houden, maar het stroomde met kracht tussen zijn vingers door. Hijgend en rochelend zakte hij in elkaar, en zijn hand viel krachteloos langs zijn lichaam.

Pujlka zag dat zijn hals voor meer dan twee derde loodrecht was opgesneden. De pijl zelf stak trillend in de deurpost. De punt was sikkelvormig.

Haastig schoof ze op haar buik de kamer uit en kroop de trap af, totdat ze zeker wist dat ze veilig kon opstaan en vluchten zonder door nog zo’n dodelijk projectiel te worden getroffen. Pujlka kon het niet bevatten. Hoewel ze de lichamen van haar kameraden verspreid over de vloer zag liggen, wilde ze toch aan hun plan vasthouden. Nu moest de Kabcara zeker sterven, al was het maar uit wraak.

Wie hen had verraden, wist ze niet. Ze had nooit rekening gehouden met een verklikker in hun midden, dus was ze totaal ver-

bijsterd door deze afloop – en doodsbang.

Pujlka zette haar helm af, zodat haar korte bruine haar tevoorschijn kwam, ontdeed zich van haar bebloede wapenrusting en veranderde in een gewone burger van Donbajarsk. Het zwaard verborg ze onder haar mantel.

Ze probeerde rustig te blijven toen ze naar het marktplein liep, waar ze een tweede poging wilde doen om Elenja en haar vrienden te wreken. Maar misschien kon ze zich de moeite beter besparen en zou de andere groep samenzweerders, onder leiding van Achnov, op meer steun van de goden kunnen rekenen.

Toch bleef Pujlka vol vertrouwen dat ze de Borasgotanische troon zou kunnen verdedigen. Maar de angst liet haar niet los toen ze haar weg zocht door de menigte.

Norina was geweldig blij met dit overstelpende welkom, dat ze niet had verwacht. De bruggen van Donbajarsk waren versierd en de mensen zwaaiden en juichten.

Ze glimlachte. Als Waljakov was meegekomen, had hij uit angst voor aanslagen elke brug laten afzetten. Maar Perdórs spionnen hadden de bezwaren van de lijfwacht weggenomen, en op Norina's aandringen was hij samen met Stoiko in het verre Ulsar achtergebleven. Donbajarsk gold niet als een centrum van Elenja-getrouwen, die toch al niet groot in aantal waren. Als vorstin mocht ze geen angst tonen, en het was van groot belang om chaos in het stuurloze Borasgotan te voorkomen totdat het land zichzelf weer zou kunnen regeren. Hoe sneller dat gebeurde, des te beter.

'Wij hebben zevenennegentig bruggen, hooggeboren Kabcara,' verklaarde gouverneur Rystin, die in zijn lichtgrijze gala-uniform naast haar stond en als gids optrad. Hij was rond de vijftig en had een korte, zwarte baard. Een oud litteken boven zijn linkeroog vormde een blijvend aandenken aan een veldslag van lang geleden. Perdór hield hem voor een eerlijk man, die zich meer om het volk dan om zijn eigen rijkdom bekommerde. Het was een uitstekend advies van Krutor geweest om Donbajarsk als nieuwe hoofdstad aan te wijzen.

De boot van de Kabcara werd bevolkt door het gemeentebestuur en een groep gardisten, deels als representatie, deels als bewaking.

Bovendien had Norina nog haar eigen lijfwachten, die door Waljakov waren getraind. Rystin zuchtte voldaan en tuurde naar de versierde bruggen. 'Daarbij reken ik de voetgangersbruggen niet eens mee. En overal wapperen vlaggen, ter ere van uw aankomst.'

'Ik ben u zeer erkentelijk, gouverneur,' herhaalde Norina nog eens, met een lachje. Dit was al de derde keer dat hij het haar vol trots meldde. Ze zwaaide naar de mensen en liet niet blijken dat ze er ondanks alle veiligheidsmaatregelen niet helemaal gerust op was.

Het verleden had bewezen dat er altijd figuren met boze plannen rondliepen. Altijd.

Dus lette Norina niet alleen op al die vrolijke burgers, maar ook op haar eigen veiligheid. Eén gevaar was gelukkig uitgeschakeld: Elenja zelf. Zij werd door Lodrik achternagezeten op volle zee, tussen Rundopâl en Rogogard, ver van Donbajarsk vandaan.

Rystin stak een arm uit en wees naar de heuvel waarop zich het paleis met de vier torentjes verhief. Het was, in Borasgotanische stijl, bijna volledig uit donker hout opgetrokken. Het houtsnijwerk had de kunstenaars jaren van hun leven gekost. Bladgoud en zilverbeslag glinsterden in de zon, en vlaggen wapperden in de zachte bries. 'Daar ligt uw residentie, hooggeboren Kabcara, boven de bron van de Repol. We hebben het paleis vanbinnen helemaal verbouwd, zodat u zich hier minstens zo goed thuis zult voelen als in Ulsar.'

Norina's blik viel op een raam waarvan het luik heen en weer klapperde en een vuistgroot gat vertoonde. De randen van dat gat leken versplinterd, alsof er zich iets doorheen had geboord. Ze huiverde. Het zou een ideale plek zijn voor een aanslag. Onwillekeurig voelde ze haar hart een slag overslaan. De herinnering aan de gebeurtenissen in Amskwa en de angst die Zvatochna haar had ingeboezemd waren nog te vers. Ze lagen als een grauwe sluier over alles heen.

Rystin volgde haar blik. 'Maakt u zich geen zorgen, hooggeboren Kabcara,' merkte hij op. 'Er dreigt geen gevaar. Het enige wat me irriteert is dat mijn instructie om alle noodzakelijke onderhoud aan de huizen te laten verrichten hier blijkbaar niet is opgevolgd. Deze bewoner zal nog van mij horen.' Hij keek wat scherper naar

het gat. 'Het ziet er merkwaardig uit.' Rystin bestudeerde de gevel tegenover hen en boog zich naar achteren om zijn escorte een bevel te geven. 'Ik zal het laten uitzoeken.'

Norina zwaaide naar de andere oever. 'Laat die mensen maar met rust, gouverneur, als u wilt. Zo te zien is dat luik pas sinds kort beschadigd. Ze zullen geen tijd hebben gehad om het te repareren.' Ze keek hem glimlachend aan, met een bezwerende blik in haar bruine ogen. 'Geef ze liever wat geld voor het herstel. Met mijn beste wensen.'

Rystin keek verbluft, maar maakte toen een buiging. 'U bent inderdaad zo wijs als mij is verteld, hooggeboren Kabcara.' Maar hij gaf de gardisten wel bevel de omgeving nog scherper in het oog te houden.

Norina stak weer haar arm op en groette, hoewel ze pijn kreeg in haar schouder. Zwaaien behoorde nu eenmaal tot de plichten van een vorstin, vooral als ze de harten van haar onderdanen nog moest veroveren. Bij het woord 'veroveren' dacht ze onwillekeurig aan gevechten, en weer gingen haar ogen heel even naar het klapperende luik. Opnieuw was ze zich ervan bewust hoe gemakkelijk hier een aanslag kon worden gepleegd. In gedachten zag ze Waljakovs waarschuwend gezicht.

Het paleis werd groter en groter en beloofde haar voldoende bescherming. Als die poort zich achter haar gesloten had, zou ze zich een stuk beter voelen.

Toch was het een hele geruststelling dat er geen enkele aanwijzing voor een aanslag was geweest. Waarom maakte ze zich dan zo druk om een klapperend vensterluik met een gat erin? *Soms is een luik gewoon een luik*, dacht ze, en ze zwaaide weer naar de oever.

Achnov stond op de brug waar de boten nu naartoe voeren en keek omhoog naar het klapperende luik. Hij droeg de eenvoudige kleren van een gewone boer: een lang, wit hemd over een lichtbruine broek, met platte schoenen aan zijn voeten. In het werkelijke leven was hij schuitenjager. Het voortslepen van rivierschuiten over een jaagpad had hem in de loop van de jaren een gespierd postuur opgeleverd. Een lichte baard bedekte zijn gezicht en hij had zijn

haar in een paardenstaart gebonden. *Waar bleef hij nou?* Hariol liet zich niet zien, terwijl het juiste moment om de boot van de vorstin te enteren al bijna verstreken leek.

Achnov stond niet in zijn eentje op de brug. Hij bevond zich in een dichte menigte van mannen, vrouwen en kinderen die Norina welkom heetten. Achnov had juist heel andere bedoelingen, evenals zijn drie kameraden, die in dezelfde onopvallende kleding om hem heen stonden.

‘Ik begrijp er niets van,’ fluisterde Lovoc, die opzettelijk naar de Repol tuurde om niet de aandacht op het raam en het luik te vestigen. Anders dan Achnov was de blonde man nog jong, afkomstig van het platteland en een hartstochtelijke nationalist. De andere samenzweerders waren stedelingen, deels van onbesproken gedrag en goed aangeschreven. Lovoc wierp een snelle blik naar het huis, waar nog altijd niets gebeurde. ‘Het lijkt wel...’

‘Ik weet het,’ viel Achnov hem ontstemd in de rede. ‘Voor zo’n lafbek had ik hem niet aangezien. Hij heeft dus toch zijn ziel verkocht, ten koste van Borasgotan.’

Lovoc snoof en balde zijn rechtervuist. ‘Wat nu?’

Hij keek naar de boten, klapte geestdriftig mee en dacht tegelijk koortsachtig na. ‘Hier is te weinig ruimte,’ besloot hij. ‘Zeg tegen de anderen dat we elkaar treffen op de Pelsbrug, en laten ze hun wapens openlijk dragen, zodat iedereen kan zien dat we oprechte patriotten zijn en geen huurmoordenaars.’ Achnov maakte zich van de leuning los. ‘Snel! We moeten er eerder zijn dan de boten.’

Lovoc knikte en rende weg, voor zover dat in de mensenmassa mogelijk was. Achnov vertrok de andere kant op en wrong zich tussen het publiek door. Hij keek nog een paar keer naar het raam, maar Hariol liet zich niet zien. ‘Lafbek,’ mompelde hij weer. Bij de volgende samenkomst zou hij eisen dat de koopman uit de beweging werd gezet, geld of geen geld.

Vastbesloten ging hij op weg. Die vrouw mocht geen Kabcara van Borasgotan worden. In het sprookje van een overgangsfase, tot dat er een Borasgotanische aristocraat voor de troon was gevonden, geloofde hij niet. Als Norina eenmaal de macht had, zou ze die niet meer uit handen geven.

De verhalen over de duistere plannen en zogenaamde misdaden van Elenja waren gemene leugens. Helaas waren hij en zijn handjevol aanhangers ver in de minderheid, want de meeste mensen geloofden die verzinsels.

Hij vermoedde dat Elenja op een geheime plek gevangenzat of misschien al was vermoord, om de Tarpoolse vorstin vrij spel te geven. Hij zou zijn landgenoten met geweld de ogen openen, in de eerste plaats door deze troonswisseling te voorkomen.

Achnov was inmiddels bij de Pelsbrug aangekomen.

De brug dankte zijn naam aan het feit dat hij was gebouwd door de bontwerkers van Donbajarsk. De kleurige stenen waren zo gerangschikt dat ze de lichtgroen gevlekte pels van een rendier nabootsten. Van enige afstand leek het daadwerkelijk of de brug uit dat kostbare bont was opgetrokken. Nu hingen er grote spandoeken over de leuning, als gordijnen, en was er een stellage neergezet om vuurwerk af te steken.

Ondanks de komst van de buitenlandse troonpretendente ging het dagelijks leven hier gewoon door. Karren rolden over de brug en er werd vee voortgedreven, waardoor er weinig plek was voor feestelijkheden. Maar de gilden hadden erop gestaan normaal hun werk te kunnen doen.

Achnov slenterde de brug op. Er stonden niet meer dan zo'n vijfentwintig toeschouwers, tegen de hoge borstwering gedrukt. Ze moesten op kratten en kisten staan om eroverheen te kunnen kijken.

Hij liep naar hen toe en bleef naast een vrouw staan die een mand met bloesemblaadjes aan haar arm had, bedoeld om als een zachte, kleurige regen over de Kabcara uit te strooien. Een eindje verderop stonden twee geharnaste gardisten, die het publiek argwanend in de gaten hielden. Achnov knikte de mannen toe en tuurde naar de rivier.

De boten waren nog ongeveer dertig speerlengten bij hem vandaan.

Als hun eerste plannetje mislukte, zou hij een niet ongevaarlijke sprong van drie passen naar beneden moeten maken. Als hij goed neerkwam, stond hij vervolgens tegenover de lijfwacht van de bezetter.

Naast hem dook Lovoc op, die ook een mand met heerlijk geurende bloesem bij zich had. In zijn mondhoek stak een brandende pijp. 'De anderen staan links van ons,' fluisterde hij zijn leider toe, terwijl hij de bloemblaadjes wat opzijschoof. Daaronder kwamen een paar vuistgrote, ijzeren granaten tevoorschijn. Natuurlijk waren die verboden, net als handvuurwapens, maar het was ook verboden een Kabcara te vermoorden. De manier waarop maakte dus weinig uit.

'Werken ze?' vroeg Achnov, terwijl hij zijn eigen pijp uit een beurs aan zijn riem pakte. Hij stopte hem en stak hem aan met een mespuntje gloeiende tabak uit Lovocs pijp.

'Ja, we hebben er een ontstoken, die keurig explodeerde, zoals de bedoeling was. Er zal niets overblijven van de boot en zijn passagiers.' De samenzweerder trok wat sneller aan zijn pijp om de vonk brandend te houden. Daarmee wilden ze de granaten ontsteken. Achnov en Lovoc rookten hun pijp en wachtten af. 'Schujew en Chosopov zullen zich met de gardisten bezighouden.'

'Heel goed.' Achnov genoot van de stimulerende werking van de tabak en tuurde naar de boten door de grijsblauwe walm. Zijn spanning nam toe en hij wipte met zijn voet.

Nog nauwelijks elf speerlengten totdat de aanslag zich zou voltrekken.

'Hou je gereed,' fluisterde hij, terwijl hij zijn hand in de mand stak, wat bloemblaadjes over de leuning wierp en de Kabcara zogenaamd luidkeels welkom heette. Uit zijn ooghoeken zag hij hoe Schujew en Chosopov naar de gardisten toe slenterden. Het volgende moment zakten de soldaten in elkaar, met een mes tussen hun ribben. Op zo'n heimelijke aanval hadden ze niet gerekend. De lichamen werden haastig in een voorbijrijdende wagen gegooid.

Achnov haalde opgelucht adem. Niemand van de juichende toeschouwers had iets gemerkt. Ze hadden alleen aandacht voor de rivier en de naderende boten.

Er suisde iets langs zijn gezicht. Achnov voelde de luchtverplaatsing en een lichte tik tegen zijn wang. Toen een zachte klap, Lovoc begon te steunen.

'Wat doe je nou?' Achnov keek opzij en schrok. Een lange pijp stak uit Lovocs mond en zijn pijp lag in stukken op de grond. Een

paar vonken waren op de jas van de man terechtgekomen en brandden gaatjes.

Lovoc greep nog naar de schacht van de pijl, alsof hij hem uit zijn keel wilde trekken, en zakte toen in elkaar. De mand viel uit zijn handen en de granaten rolden onder de bloesemblaadjes vandaan.

Nog altijd had het publiek niets in de gaten. De mensen keken uitsluitend naar de Kabcara, verrukt bij de ongewone aanblik van een gekroond hoofd. Het gaf de samenzweerders even tijd.

‘Verdomme!’ Achnov bukte zich naar de projectielen en graaide ze bijeen. Vanaf de andere kant van de brug klonk een luid gekerm en hij herkende de stemmen van zijn vrienden. De onzichtbare boogschutter had zijn pijlen nu blijkbaar op de anderen gericht.

Achnov leunde met gebogen hoofd tegen de borstwering, zoog haastig aan zijn pijp en probeerde met de gloeiende tabak de eerste granaat te ontsteken. Een kar ratelde voorbij en Achnov verbleekte. Aan de wagen hing Schujew met een pijl door zijn hoofd; zijn borst en schouders waren tegen de zijkant van de kar genaagd. Het bloed stroomde over zijn schoenen en liet een rood spoor op de straat achter.

Sissend ontbrandde de lont van de granaat. Achnov moest zijn dekking verlaten om te zien waar de boten waren.

De voorste voer recht onder hem door, de tweede was met een goede worp wel te bereiken.

Achnov haalde uit en gooide de granaat, die nauwelijks zijn hand had verlaten toen hij door een tegemoetkomende pijl werd getroffen. De pijl doorboorde het projectiel, vloog verder en sneed door Achnovs handpalm. Een hete pijn sloeg door zijn arm.

De zware pijl bezat zoveel kracht dat Achnov ruggelings tegen de brug werd gesmeten. Zijn hoofd knalde tegen de stenen en een paar seconden verloor hij het bewustzijn.

Hij hoorde hoe het vuurwerk begon, alsof er niets gebeurd was. De pijn in zijn hand was ondraaglijk, en toen hij eindelijk weer goed kon zien, zag hij de granaat, die door de pijl aan zijn arm was gespietst.

De korte lont sputterde nog steeds.

‘Nee!’ schreeuwde hij ontzet. Maar op het moment dat hij de